

Arrest

nr. 246 926 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WOUTERS
Grote Steenweg 389
2600 BERCHEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 15 januari 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar vader, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 15 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 29 juni 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.01.2020 werd ingediend door:

Naam: P.(…)

Voorna(a)m(en): W.(…) T.(…)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader P.(…) H.(…) (RR (…)) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het kader van de aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd dat hij ten laste was/is van de referentiepersoon:

- Attest OCMW Antwerpen dd. 15.01.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Echter, betrokkene is niet meer woonachtig in Antwerpen en kan inmiddels een aanvraag hebben ingediend bij het OCMW van Stabroek. Er diende in ieder geval een nieuw attest voorgelegd te worden.

- Attest OCMW Antwerpen dd. 14.11.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit moet blijken dat hij tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon OCMW-steun zou hebben aangevraagd. Er wordt hiervan niets voorgelegd

- Verklaring vanwege de moeder van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon maandelijks geld overmaakte aan betrokkene. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs

- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 28.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten van 2018 (aanslagjaar 2019), Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten van 2016 (aanslagjaar 2017), Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2017 (aanslagjaar 2018) allen op naam van de referentiepersoon;

- Loonfiches Randstad Belgium NV 28 oktober - 30 oktober 2019; Individuele rekening 2019 ook op naam van de referentiepersoon Loonfiches Ago Jobs&HR februari 2020 op naam van betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het onvermogen en de financiële afhankelijkheid is onvoldoende aangetoond.

*Verder zijn de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond gezien hij een leefloon zou hebben aangevraagd. De voorgelegde loonfiches van betrokkene tonen ook geen afhankelijkheidsrelatie aan. Betrokkene voorziet zelf in haar inkomsten
Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar vade vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.
Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.
Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster merkt in haar verzoekschrift een aantal "fouten" op in de beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bewering van verzoekster, dat zij haar aanvraag reeds op 15 oktober 2019 zou hebben ingediend, geen steun vindt in het administratief dossier aangezien de door verzoekster ondertekende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) dateert van 15 januari 2020.

Samen met verzoekster stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing een aantal materiële misslagen bevat, zoals "hij" en "stiefvader", terwijl het overduidelijk over verzoekster zelf en haar vader gaat. Deze materiële vergissingen hebben echter geen invloed op de wettigheid van de beslissing.

2.2. In een enig 'middel', waarin verzoekster de redenen uiteenzet "WAAROM DE BESLISSING VERNIETIGD DIENT TE WORDEN", voert zij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40bis, §2, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar 'middel' het volgende:

"Onder de bepalingen van artikel 40 bis§2, 3°kunnn meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in Belgie verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag

Uit de voorgebrachte stukken blijkt echter duidelijk dat op het moment van de aanvraag 15/10/19 Verzoekster geen eigen inkomsten had en financieel en materieel volledig afhankelijk was van haar vader bij wie zij ook ingeschreven was en inwoonde.

Zij had Suriname verlaten om bij haar vader te leven omdat ook de moeder bij wie zij nog inwoonde ondertussen ook geen werk meer had .

De vader H.(...) P.(...) heeft hier altijd gewerkt en in zijn eigen inkomsten voorzien en heeft altijd bijgedragen in de kosten voor W.(...) zolang zij naar school ging maar ook wanneer zij geen werk had.

Omdat het in Suriname nog veel moeilijker is om aan werk te komen hebben partijen overlegd dat verzoekster, de jongste van de drie kinderen en die nog single is en inwonend bij de moeder, naar Belgie zou komen om bij haar vader in te wonen en in de hoop hier werk te kunnen vinden en haar leven hier naast en met haar vader verder uit te bouwen.

Vader P.(...) die ondertussen 66 jaar is geworden en die heel zijn leven via interimwerk tewerk gesteld is geweest, ondervond door zijn leeftijd enerzijds en door corona anderzijds dat hij nog moeilijk aan werk kon geraken en heeft vervolgens zijn pensioen aangevraagd.

Uit de verklaring dd14.11.2019 van het OCMW blijkt duidelijk dat de heer P. tot die datum nooit financiële hulp heeft gekregen van het OCMW

Omdat de heer P.(...) echter vanaf zijn 67 ste pensioengerechtigd is in Nederland, in het Belgisch pensioen ontoereikend om te overleven en heeft hij inderdaad een aanvraag moeten indienen bij het OCMW in maart 2020.

Omdat de heer P.(...) de bijpassing van het OCMW niet kon genieten als zijn dochter bij hem woonde, is verzoekster noodgedwongen verhuisd.

Ondertussen op basis van haar ID had zij werk gevonden en hoopte op die manier zichzelf maar ook haar vader te kunnen helpen zoals kinderen in Suriname voor hun oudere ouders proberen te helpen

Verzoekster legt een verklaring voor van Stabroek dat zij vanwege het bestuur niet gerechtigd is op enige vorm van financiële tegemoetkoming.

Door de Corona pandemie is het uiteraard ook voor verzoekster moeilijk geworden om aan werk te geraken maar door de tussengekomen beslissing waardoor het AI werd ingetrokken kan zij ook niet gaan werken ook niet tijdelijk.

Wanneer haar verblijf wordt verlengd mag zij onmiddellijk aanvangen met werken .

De financiële afhankelijkheid die een voorwaarde is van artikel 40 bis§2 ,3° moet bestaan op het moment van de aanvraag .

Op het moment van de aanvraag was die er en zelfs in het land van oorsprong was die reeds aanwezig .

De voorwaarde was dus wel voldaan

Overeenkomstig artikel 23 van de fundamentele rechten van de mens heeft iedereen recht op arbeid

Overeenkomstig artikel 40 bis§2.3° moet men niet behoeftig blijven en mag verzoekster wanneer zij een verblijfsvergunning bekomt hier werk zoeken en inkomsten krijgen en moet zij dus zeker niet behoeftig te blijven

Ook de hereniging met de familie is een fundamenteel recht.

Artikel 8 EVRM voorziet:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM verbiedt enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie

van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voor doet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bij getreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)3'

2.20. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

3.15. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). "

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoekster geschonden geachte artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)"

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)"

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15 januari 2020 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar vader, die Nederlands staatsburger is. Ter staving van haar aanvraag legde verzoekster een paspoort en een geboorteakte neer, attesten van het OCMW van Antwerpen betreffende niet-steunverlening voor haarzelf en de referentiepersoon, een document van 'GLIS' waaruit zou moeten blijken dat verzoekster geen onroerend goed bezit in haar land van herkomst, een verklaring van mevr. P. van 3 november 2019, waarbij deze verklaart dat de referentiepersoon maandelijks geld overmaakte aan zijn dochter, fiscale informatie betreffende de referentiepersoon over het inkomstenjaar 2016 en 2018, loonfiches en een individuele rekening van de referentiepersoon van 2019 en loonfiches van februari en maart 2020 naar aanleiding van de tewerkstelling van verzoekster zelf. Verzoekster verzond op 17 april 2020 een e-mail naar de gemachtigde van de minister waarin zij aangeeft dat zij naar Stabroek is verhuisd omdat haar vader werkloos is geworden zodat haar vader in aanmerking zou komen voor een leefloon. Een medewerker van het loket vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen bevestigt op 21 april 2020 dat verzoekster verhuisd was naar Stabroek en de referentiepersoon geen inkomen meer heeft.

2.6. Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het "*ten laste*" zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C-423/12, 66 20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, , §§35-37).

De gemachtigde van de minister was *in casu* van oordeel dat de neergelegde attesten van niet-steunverlening van het OCMW van Antwerpen niet langer actueel zijn omdat verzoekster verhuisd is en dus niet meer samenwoont met de referentiepersoon. Bovendien zou de referentiepersoon financiële steun hebben aangevraagd bij het OCMW en bleek uit de loonfiches van verzoekster dat zij zelf in haar eigen bestaansmiddelen voorziet en bijgevolg geen afhankelijkheidsrelatie aantoonst.

Betreffende de documenten uit Suriname wordt gesteld dat deze onvoldoende bewijskrachtig zijn om aan te tonen dat verzoekster onvermogen was in haar land van herkomst en ondersteuning zou hebben genoten vanwege de referentiepersoon. De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van zijn vaststellingen te concluderen dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster effectief onvermogen was en voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor zij niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.7. Verzoekster betoogt in haar 'middel' dat zij op het moment van haar aanvraag, die zij ten onrechte op 15 oktober 2019 situeert, financieel en materieel volledig afhankelijk was van haar vader. Het loutere gegeven dat verzoekster gedurende een beperkte periode in het verleden daadwerkelijk afhankelijk zou zijn geweest van haar vader, belet niet dat de gemachtigde van de minister op basis van de aangeleverde gegevens dient te onderzoeken of zij op duurzame wijze aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet erkend te zien. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat de financiële afhankelijkheid enkel zou moeten bestaan op het moment van de aanvraag. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het ten laste zijn (RvS 30 maart 2018, nr. 241.179).

Uit de beschrijving van haar persoonlijke situatie in het 'middel' blijkt trouwens dat verzoekster niet zozeer als descendent 'ten laste' naar België kwam, maar dat zij in wezen arbeidsmigratie beoogde. Er wordt beschreven dat zij in haar land van herkomst inwoonde bij haar moeder, hetgeen een tegenindicatie vormt voor de financiële en materiële afhankelijkheid van de in België verblijvende referentiepersoon. Bovendien zou zij Suriname hebben verlaten "*omdat het in Suriname nog veel moeilijker is om aan werk te komen*".

Naar haar eigen zeggen hoopte zij “*op die manier zichzelf maar ook haar vader te kunnen helpen zoals kinderen in Suriname voor hun oudere ouders proberen te helpen (sic)*”. Verzoekster weerlegt nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister, waardoor het ‘middel’ onmogelijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De persoonlijke situatie van verzoekster spoort allerminst met het door haar aangevraagde verblijfsrecht. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoekster op haar moeilijke situatie, doch dit belet niet dat er sterke vermoedens rijzen van misbruik van de gezinsherenigingsprocedure.

2.8. Het door verzoekster geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoekster en haar Nederlandse vader, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Zoals gebleken is uit wat voorafgaat, werd een band van afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht waardoor verzoekster niet in aanmerking kwam voor de erkenning van haar verblijfsrecht en zij zich dus evenmin kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er bestaat in hoofde van het bestuur dan ook geen positieve verplichting om het gezinsleven van verzoekster met haar Nederlandse vader te handhaven door middel van de erkenning van een verblijfsrecht in hoofde van verzoekster.

2.9. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.
OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN